

Το πιο κάτω κείμενο αποτελεί το πρώτο μέρος ενός μακροσκελές κειμένου. Κυκλοφόρησε μετέπειτα [δεύτερο](#) και [τρίτο](#) μέρος.

ΤΟ ΑΚΕΛ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ

ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΥΝΕ ΤΑ ΕΦΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΔΡΑΣΗΣ ΤΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΖΙΑΡΤΙΔΗ ΣΤΟ «ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΗ»

Του συντρόφου **Α. ΠΕΡΔΙΟΥ**

Πριν από επτά χρόνια, σε μια περίοδο που ο Παγκόσμιος Ιμπεριαλιστικός πόλεμος βρισκόταν στο αποκορύφωμά του, και που το διεθνές προλεταριάτο, κάτω απ' την αντεπαναστατική ρεφορμιστική καθοδήγηση της Τρίτης Διεθνούς παράδερνε μέσα σε μια πρωτοφανή στην παγκόσμια Ιστορία σύγχυση, ιδρυότανε στη Σκαρίνου, ύστερα από αρκετή προπαρασκευαστική δουλειά, από παλιά Κομμουνιστικά και Συνδικαλιστικά στοιχεία, το πρώτο μεταοχτωβριανό [αναφέρεται στα Οκτωβριανά του 1931] μαζικό προλεταριακό Κόμμα στην Κύπρο, «για τη διαφώτιση των εργαζόμενων μαζών» που πήρε το όνομα «Ανορθωτικό Κόμμα Εργαζόμενου Λαού».

Στους πρώτους μήνες της ιδρυτικής του συνέλευσης στη Σκαρίνου, παρ' όλο που προοριζότανε αυτό για την εξυπηρέτηση των εργατών και αγροτών, και σε χτυπητή αντίθεση με τις διακηρύξεις του, δέχθηκε στους κόλπους του πολλά μεγαλοαστικά και μικροαστικά στοιχεία που καραδοκούσανε την ευκαιρία να μπουνε επικεφαλής των εργαζόμενων μαζών του τόπου, μ' ένα καθαρά συγκεκριμένο σκοπό: να κερδίσουνε την εμπιστοσύνη των εργατών και αγροτών, ν' αμβλύνουνε την αναπτυσσόμενη επαναστατικότητα του προλεταριάτου, ν' αποτραβήξουνε την προσοχή του απ' το Σοσιαλισμό, με τη συνεχή προπαγάνδα υπέρ του Ιμπεριαλιστικού πολέμου, και την ανάπτυξη των Εθνικιστικών τάσεων μέσα στις μάζες σε βαθμό που να υποσκελισθεί κάθε προηγούμενη διεθνιστική τάση, και να εξασφαλισθούνε όλες οι απαραίτητες προϋποθέσεις για το πέρασμα του Κυπριακού Εργατικού κινήματος σε μια πρώτου μεγέθους δεξιά παρέκκλιση.

Κάτω απ' αυτούς τους καθαρά αντιταξικούς κι' αντεργατικούς υπολογισμούς μπήκανε στο ΑΚΕΛ και δουλέψανε δραστήρια όλα τα οπορτουνιστικά ρεφορμιστικά στοιχεία της δεξιάς, που, επωφελούμενα της αμάθειας των εργαζόμενων μαζών και της ανικανότητας της Συνδικαλιστικής καθοδήγησης, προωθήθηκανε στην ανώτερη Κομματική Ιεραρχία, δρώντες πια εκ του ασφαλούς, χαράσσοντας την πολιτική του Κόμματος απ' τα πάνω, μακριά από κάθε επαφή με το προλεταριάτο, κι' έξω απ' την καθοριστική γραμμή που χάραξε ο Μαρξισμός-Λενινισμός για κάθε προλεταριακό κίνημα.

Κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα της εσωκομματικής πολιτικής του ΑΚΕΛ σ' όλη την επτάχρονη ζωή του ήτανε η από τα πάνω εγκατάλειψη του Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού, η εγκαθίδρυση του κομματικού αυταρχισμού, που εκφράζεται με την εσωτερική σιδερένια πειθαρχία που αλυσοδένει τα κάτω προς τα πάνω, η εγκατάλειψη της βασικής αρχής της Κριτικής και Αυτοκριτικής, και η φραξιονιστική δράση, τόσο στο κόμμα, όσο και στις Συνδικαλιστικές Οργανώσεις που βρισκόντουσαν κάτω απ' την κομματική ομάδα-καθοδήγηση.

Ύστερα απ' τις πιο πάνω αντικομμουνιστικές κι' αντεργατικές εξελίξεις που υπέστηκε το ΑΚΕΛ απ' τις πρώτες κιόλας μέρες της ιδρυτικής του Συνέλευσης στη Σκαρίνου, και ύστερα ακόμα απ' το αντικομμουνιστικό πρόγραμμα που υιοθέτησε η πρώτη του κομματική ολομέλεια, γινότανε πια φανερό πως το πρώτο μεταοχτωβριανό «μαζικό προλεταριακό κόμμα» στην Κύπρο, ήτανε κιόλας πνιγμένο μέσα στις αντιθέσεις που το δημιουργήσανε, και βαθιά επηρεασμένο απ' το φιλοπολεμικό οίστρο της παγκόσμιας αντίδρασης, που, κάτω απ' την αντεπαναστατική ρεφορμιστική καθοδήγηση της Τρίτης Διεθνούς, βρήκε τον καιρό να οργανώσει ανενόχλητα το τελευταίο παγκόσμιο

ματοκύλισμα, με τέτοια αριστοτεχνική μαεστρία, ώστε κατόρθωσε να συναντήσει την αμέριστη υποστήριξη των προλεταρίων, με τη συνεργασία της Τρίτης Διεθνούς, της Σοβιετικής γραφειοκρατίας, που συνεργάστηκε στενά με τους εμπρηστές του πολέμου σ' όλη την πολεμική και μεταπολεμική περίοδο που είναι αυτή τη στιγμή αντικείμενο αυτής της έρευνας.

Στον τομέα των πιο άμεσων πολιτικών επιδιώξεων του ΑΚΕΛ, δε μπήκε η πρωταρχική θέση κάθε κομμουνιστικού κόμματος για την οργάνωση της πάλης του προλεταριάτου για την ανατροπή του καπιταλιστικού καθεστώτος και την εγκαθίδρυση της αταξικής κοινωνίας, με το πέρασμα της πολιτικής εξουσίας στα χέρια του προλεταριάτου.

Από την πρώτη κιόλας μέρα της ίδρυσης του ΑΚΕΛ, η «αριστερή πλειοψηφία» χαρακτηρίζει το κίνημα των εργαζόμενων μαζών σαν κίνημα «λαϊκό-απελευθερωτικό» και βάσισε την πολιτική της πάνω στη «συνεργασία των τάξεων» παραγνωρίζοντας τη βασική θέση της Τρίτης Κομμουνιστικής Διεθνούς (περίοδος 1920-1924) για το χαρακτήρα των απελευθερωτικών- λαϊκών κινημάτων στις αποικίες, που λέει ρητά πως «κάθε προοδευτικό απελευθερωτικό κίνημα στις αποικίες του Ιμπεριαλισμού είναι συνθήτως διαιρεμένο σε δύο αντίθετα κινήματα: το Εθνικιστικό της υποδουλωμένης αστικής τάξης, και το διεθνιστικό των εργαζομένων μαζών μ' επικεφαλής τους τη μαχητική πρωτοπορία του επαναστατικού προλεταριάτου. Το πρώτο προσπαθεί να διευθύνει το δεύτερο και πολλές φορές το κατορθώνει σε αρκετό βαθμό», εκμεταλλευόμενο την αμάθεια και τη θρησκευτική, εθνικιστική δεισιδαιμονία των εργατών και χωρικών.

Κι' ακόμα, στις περιπτώσεις που, στην πάλη των εργαζόμενων μαζών για την απελευθέρωση της χώρας τους απ' τα νύχια της Ιμπεριαλιστικής εκμετάλλευσης και καταπίεσης, οργανώνονται ενιαία μέτωπα ανάμεσα στους αστούς και το προλεταριάτο, το τελευταίο κρατά πρωτοποριακό μέρος σ' αυτά, δίνοντας πάντα την τελευταία λέξη σε κάθε αναφυόμενο ζήτημα. Είναι, με λίγα λόγια, το προλεταριάτο, η απόλυτη δύναμη μέσα σε κάθε ενιαίο μέτωπο και διατηρεί στο ακέραιο το δικαίωμα της ανάπτυξης των ταξικών αγώνων του.

Με το χαρακτηρισμό πούδωσε στο κίνημα της Κύπρου η «αριστερή πλειοψηφία» του ΑΚΕΛ, εγκατέλειπε ανώδυνα το Μαρξισμό-Λενινισμό στη βάση του, και, κάτω από μια αριστοτεχνικά φτιαγμένη ατμόσφαιρα σύγχυσης των εργαζόμενων μαζών, μπήκε σε μια πρώτου μεγέθους «δεξιά παρέκκλιση», καταδικάζοντας ταυτόχρονα την προηγούμενη πολιτική του [Κ.Κ.Κ.](#) και των Συντεχνιών σαν πολιτική «απόλυτα λαθεμένη κι' επιπόλαιη», που βρισκόταν έξω απ' τα «πραγματικά Εθνικά αισθήματα του Κυπριακού λαού», κάνοντας, ταυτόχρονα, «στροφή προς αυτά τα λαϊκά αισθήματα» κι' εγείροντας το ζήτημα της «Ένωσης της Κύπρου με τη μητέρα πατρίδα Ελλάδα»!!

Σαν άμεση συνέπεια της «δεξιάς του παρέκκλισης» το ΑΚΕΛ, κάλεσε αργότερα τον Κυπριακό Λαό να οργανώσει τον αγώνα για την απελευθέρωση της «μητέρας πατρίδος» από το φασισμό, με τη στρατολόγηση του, κάτω απ' τις Εγγλέζικες σημαίες, οργάνωσε παλλαϊκές συγκεντρώσεις και κινητοποιήσεις για την υποστήριξη του «αντιφασιστικού μετώπου», κάλεσε τις εργατικές Οργανώσεις να αποφεύγουν απεργίες που «παρακωλύουν την πολεμική προσπάθεια» κι' οργάνωσε την κινητοποίηση για την «δωρεάν εργασία των εργατών και αγροτών στα αμυντικά Έργα»!!

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΗΣ ΤΟΥ «Α.Κ.Ε.Λ.» ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΑΤΟΠΙΝΕΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΙΣ ΤΟΥ ΦΑΝΗΚΕ ΟΛΟΚΑΘΑΡΑ ΠΩΣ ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ ΠΑΡΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ «Α.Κ.Ε.Λ.».

Κείνο που γινότανε στα άδυτα παρασκήνια του κόμματος, δε μπορούσε ποτέ να γίνει γνωστό στα κατώτερα στελέχη, τα άνω διατηρούσαν μια πρωτοφανή για εργατικά κόμματα «σιδηρά πειθαρχία» για τα κάτω, δεν γινότανε ποτέ έλεγχος στην ώρα [που] η οργάνωση της εσωκομματικής φραξιάς ήτανε το πρώτο μέλημα της κομματικής γραφειοκρατίας, και γενικά ολόκληρος ο μηχανισμός του

κόμματος βρισκόταν στα χέρια ανθρώπων που ήτανε εντελώς ξένοι προς το εργατικό κίνημα, ανθρώπων που εμπορούνταν με μικροαστικές τάσεις και αντιλήψεις, που δεν είχανε καμιά σχέση με τη Μαρξιστική κοσμοθεωρία, που όλα τα θυσιάζανε σε κάθε λεπτό, αρκούσε, με τον τρόπο αυτό, να εξυπηρετούσανε τα ιδιαίτερα συμφέροντα της κομματικής γραφειοκρατίας.

Το ΑΚΕΛ, δημιούργημα της τελευταίας παγκόσμιας σύρραξης και των ιδιαίτερων πολεμικών συνθηκών του Βρετανικού Ιμπεριαλισμού, Σταλινικό στη ρίζα του, δε μπορούσε παρά ν' ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο που τα άλλα «κομμουνιστικά» κόμματα της δύναμης της Τρίτης Διεθνούς ακολουθήσανε, ύστερα από την «εκκαθάριση» της αριστερής αντιπολίτευσης (1924-1928-1936) και της πλέριας επικράτησης της Σταλινικής γραφειοκρατίας σ' όλο τον κόσμο.

Κι' αυτό το Κόμμα, όπως και κάθε άλλο όμοιο μ' αυτό του Εξωτερικού, ακολούθησε κατά γράμμα τη Σταλινική πολιτική, μπήκε στον πόλεμο με τους 800 οπαδούς του, δίνοντας έτσι μια ΘΕΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΟΥ ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΔΥΣΚΟΛΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ 1936-1946. Χρησιμοποίησε κάθε προπαγανδιστικό τέχνασμα για να συγχύσει το προλεταριάτο και να το υποδουλώσει στους λογής-λογής εκμεταλλευτές του.

«Αντιφασιστικός πόλεμος», «όλα για τη μητέρα πατρίδα Ελλάδα», «Εθνική Πρεσβεία», «Αρχιεπισκοπικές και Μητροπολιτικές εκλογές», «Εθνικοί Έρανοι» κ.τ.ρ. [και τα ρέστα] που συνοδευτήκανε από μια πρωτοφανή και χοντροκομμένη προσπάθεια παραποίησης του Μαρξισμού-Λενινισμού, σε τέτοιο βαθμό, που να παρουσιάζεται αυτός σύμφωνος με τις επιδιώξεις και τα συνθήματα του ΑΚΕΛ. Σ' αυτό το έργο της συσκότισης και παραποίησης του Μαρξισμού-Λενινισμού, βρίσκεται κι' ένας άλλος «ασυναγώνιστος» συμπαραστάτης της: το περίφημο «Ινστιτούτο Μάρξ-Έγκελς-Λένιν-Στάλιν» της Μόσχας, που απ' τα 1928 δεν κάνει τίποτε άλλο από του να σερβίρει στις μάζες ένα αριστοτεχνικά παραποιημένο Μαρξισμό-Λενινισμό, σε βαθμό που να βρίσκεται σύμφωνος με τις Σταλινικές θεωρίες «για ομαλή ειρηνική εξέλιξη προς το Σοσιαλισμό», «πατριωτισμό των Εργατών», για «ωρίμανση των μαζών σε διεθνή κλίμακα, κι' αχρήστευση της Κομμουνιστικής Διεθνούς», «συνεργασία των τάξεων και ειρηνική συνύπαρξη Κομμουνισμού-Καπιταλισμού», «πατριωτικά μέτωπα», «Σοσιαλισμός σε μία μόνο χώρα» κτ.ρ., που στην ουσία τους αποτελούνε μια πρώτης τάξης αντεπαναστατική προπαγάνδα, που σαν αποτέλεσμα της είναι η υποδούλωση του προλεταριάτου στα χέρια του Ιμπεριαλισμού, που αποκλείει την επαναστατική πάλη του Διεθνούς προλεταριάτου για την απελευθέρωση του, και προετοιμάζει το δρόμο για την κατάλυση των Κοινωνικών βάσεων της Ε.Σ.Σ.Δ. από τον Ιμπεριαλισμό.

(Στο ερχόμενο το [τελευταίο μέρος](#))

[τελικά γράφτηκαν ακόμη δύο μέρη αντί ένα]

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Εργάτης \(Φύλλο 56\), Δεκαετία 1940-1949, 1948, Λευκωσία, Ένωση, ΑΚΕΛ, Εθνικισμός](#)

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:ergatis:no56:ake1_part1&rev=1738582493

Last update: 2025/04/20 19:47

